

Sıgındım En Yüksek Makama

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Mayıs 2016

Dokundum önce usul usul:
Yanık tenine kaderin, sığdıramadığım tüm imgeleri
Ve şerh düştüm isminin başköşesine,
Soydum yavaş yavaş en aykırı düşlerin kabuğunu,
İliştirdim gönül pencereme:
Hani olur da, sürç-ü lisan ettiysem
Aşkla yoğurduğum şu düzlemdeki yankımı.
Ve ansızın iliştim gök kubbeye, asılı kalmış
O izlekte, kararmış bir siluet iken efkârım,
Cebelleştiğim şu pervasızlıkla,
Derinden soluduğum yüreğin buharı
Ve kaybolduğum hicret akşamlarında,
Elimde soluk bir gül,
Senden miras olmasa da ettiğim tevekkül.

Sustum ve sıgındım en yüksek makama,
Tanımadığım o güruhta, şeytan ve müritleri;
Belli işte, tecellisi sona ermiş ölgün ömrün.
Hayır, hayır, asla korkma,
Sanır mısın ki sükûtum ikrardan?
Sen yine de yok say beni,
Hem belli mi olur;
Yeniden doğarım yâd ettiğim her ne ise,
Karışmışken aklım ve yüreğimde saklı iken
Aşkın güncesi.

Kolay hem de nasıl,
Zoruma gitse de yitip giden bir cümlenin
En yanık kelamı iken hüznün bedeli,
Savrulduğum şu sonsuzluk, bil ki,
Aşkın ebedi istirahati.

Günlerden bir gün, demek değil akıl karı,
Bilmeden akıttığım bunca gözyaşı:
Neye delalet bunca efkâr,

Haznemde ne çok şey bir bilsen
Ve ne çok şey söyleyemediğim.
Asılı olduğum gök kubbe,
Sığınak bellediğim basiretimin gölgesinde
Anlık bir rötuşla, resmettiğim şu berduş sefaletle;
Hangi gam ise beni esir alan
Ve hangi cahil imge ki
Adımın bir adım ötesinde sorgular mazimi.

Bir günceyim altı üstü,
Altına döşerken bunca kelamı
Ve savruk bir güfteyim,
Bilinmezliğin nezdinde.

Görmediğim yine de anbean yâd ettiğim,
Bilmediğim yine de en derine gizlediğim,
Anlayacağın, susmalardan ibaretim.
Asla gönül koyma ve asla da sorma;
Bilsem bile neyin derdidir bunca pervasızlık,
Sükût-u hayale uğrayan bir dünyanın
En asil yalnızlığı tek sığınağım.

Ölgün bir günün hükmündeyim,
Ceberut gölgelerin boyunduruğunda,
İflah olmaz bir gönlün peyzajı
Şu safran sarısı buhrana meyletmiş nice imge
Ve nice yalan hele ki cengâver ve debdebeli
Bir hidayet iken varacağım en yüksek çıta.

Belirsiz bir gıybete rükû eden katran karası
Ruhların mekânı,
Gönülsüz üç beş sırdaş kelam kadar
Sıra dışı bir muafiyete yenik düşen;
Haznesinden taştıkça rahman ve kayıtlı bir beyanatta
Dondurduğum zamanın ayak izi kadar
Tahakkümperver bir hükme delalet eden:
Fazlasıyla sancılı bir yok oluş ezelden,
Yine de sığındığım en ulvi merci.

Olmazın oluru bir kıyama rağbet edip
Durakladığım kim bilir kaçınıcı kare:
Alabildiğine isyan yüklü mizaçlar
Hıçkırığı en derinde,
Soluk bir edim elden gelen;
Bencileyin, deyip de sığlara rağbet eden.

Kırık bir dal her ne kadar hicap etmesem de,
Hükümranlığı tekil bir muafiyetten medet uman,
Ummanların nazarında yitip giden bir nazireymişçesine
Çalakalem yaşayıp kara kalemle resmettiğim
Ömrün penceresinde nöbete duran.

Hangisi ise raĖbet ettiğim gönülsüz kucak,
Fazlasıyla sığ olsa da içine düştüğüm çukur
Yine de nazenin bir dokunuş,
Nasıl da elem yüklü;
Fazlasıyla sağdık bir hüküm bir o kadar biteviye
Payıma düşen.

Tufanlardayım ve kayıplarda,
Sonu revnak bir günce işte;
Hele ki kayda geçirdiğim onca sıra dışı imge:
Belli işte yitip gitti isyan pazarında
Varsıl bir aşka bel bağlayıp,
Sağdıcı melekleri bile hüzne boğan.

Artık bir sayıyımla fazlasıyla sonsuz,
Asil bir harfım belki de;
Aşk iken maĖdur ve özleme delalet.
Kaçınıcı seyrinde olsam da yüreğin
Tutanaklara sığdıramadığım
En maĖdur öngörü iken
El aman, demek nasıl da hicreti gönlün,
Kavuşmadan gün geceye.
En soluk rengim biraz karaya çalan
En muktedir kıyama raĖbet edip
Soluklandığım ölüm öncesi.